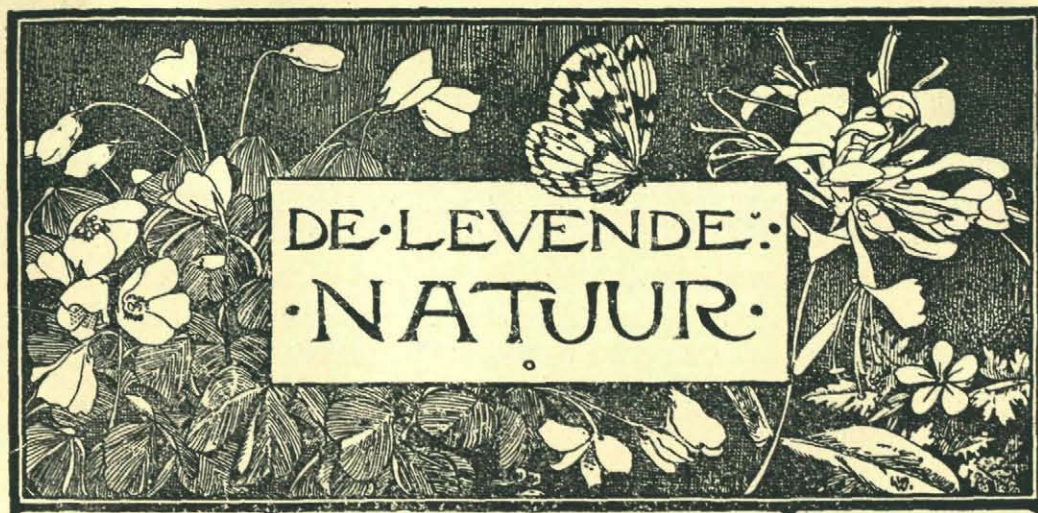

1 APRIL 1927.

AFLEVERING 12.

NADruk VERBODEN.

Opgericht door E. HEIMANS, J. JASPERS Jr. en Dr. JAC. P. THIJSSE.

REDACTIE:

J. HEIMANS, AMSTERDAM.

Dr. JAC. P. THIJSSE, BLOEMENDAAL.

ADRES DER REDACTIE:

Dr. JAC. P. THIJSSE, BLOEMENDAAL.

UITGAVE VAN:

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

ADMINISTRATIE:

2e OOSTERPARKSTRAAT 223, AMSTERDAM.

PRIJS PER HALFJAAR 1 3.25.

WULPENROEP.

ONLANGS kreeg ik ter inzage een uiting van voorjaarsstemming in poëzie, die mij een blijde herinnering was. Met toestemming van den dichter plaats ik hieronder eenige fragmenten, opdat ook anderen zich daarin kunnen verheugen, en vlecht er wat eigen herinneringen omheen. Het is wel goed nu en dan eens terug te zien en het heden te vergelijken met den vroegeren toestand, die voor een volgend geslacht een ver verwijderd, nevelachtig verleden wordt.

Mijn gedachten gaan daartoe vijf-en-dertig jaren terug. Van vereenigingen, jeugdbonden, tijdschriften was toen nog geen sprake en van het bestaan van officieele topografische kaarten hadden we geen flauw vermoeden. Het duin lag onbekend en verlaten; in het najaar was er wat jachtvertier, maar overigens waagde zich bijna niemand in het hart van het eenzame duinlandschap. Het moest zelfstandig ontdekt worden in den vollen zin van het woord en dit was slechts mogelijk in vertrouwen op eigen beleid en waarnemingsvermogen, stap voor stap verder doordringend in het onbekende land op lange zwerftochten. De pioniers in het hartje van Afrika kunnen niet heviger de sensatie ondervonden hebben van de vreugde in het binnendringen van ontoegankelijk gebleven binnen-

landen dan wij ondergingen, toen ver ten noorden van de Waalsdorpsche zandvlakte de omtrekken van donkere dennenbosschen zichtbaar werden. En toen Meyendel op grond van eigen ontdekking ons eigendom geworden was, toen openden zich daarachter steeds verder lokkende heerlijkheden, geurende berkenboschjes te midden van duindoorn- en ligusteromheining, kleine groepjes dennen in diepe valleien, de zilvermeeuwenkolonies op het open duinterrein met de vervaarlijke windgaten. Wie zoo het duinlandschap uit eigen kracht heeft ontdekt en veroverd, dien blijft het roepen, zijn leven lang.

Hoe spon de vroege lente, al was de wind nog koud,
Haar teerste, groene sluiers in 't ijle berkenhout.

Hoe zong daar in de struiken de fitis in mineur.
En onder stroeve dennen hing fijne voorjaarsgeur.

Hij rustte in de schaduw van dichte meidoorngroep
En hoorde in ontroering der wulpen voorjaarsroep.

Het melodieuze fluiten, het lied der eenzaamheid,
Dat in een week glissando als paardenregen glijdt.

Op de periode van onbetwist eigendom is al gauw de ontwaking, de opleving gevolgd. Er is nu overvloed van hulp, leiding en voorlichting; er is een „natuursport” uitgevonden, die druk beoefend wordt. Ik wil er geen kwaad van zeggen, maar ik ben toch maar blij, dat de menschheid toen nog niet zoo ver was. Vele jaren heb ik het terrein, dat we als tien- tot veertienjarige jongens in al zijn schuilhoekjes leerden kennen, vermeden, omdat het romantische waas verscheurd was, omdat het — o, gruwel — excursieterrein is geworden, onder deskundige leiding. Maar ik zou er immers geen kwaad van zeggen. Toen ik na langen tijd het Wassenarsche duingebied terugzag was de totaalindruk, zooals ik verwacht had: gevoelige achteruitgang, verarming, ontwijding. Maar de wulpen waren er nog!

Maar als hij, bijna plechtig, *zijn* bosch betreden heeft,
Is 't of een oude wereld bij tooverslag herleeft.

Weer staat het vol viooltjes en hondsdrif op den grond;
Er waren stille stemmen als sprookjeswezens rond.

Weer zingt het fitisliedje zoo smeltend als weleer —
En daar is ook het jub'len van voorjaarswulpen weer!

Die reine jubelklanken, dat tremolo-gefluit,
Dat, langzaam, statig zwellend, in sneller tempo sluit.

De zwerver voelt in d' ooren zijn bonzend hartgeklop,
En in een warme weemoed welt heel zijn wezen op.

Hij voelt zich zacht omvangen door wijd' oneindigheid,
Terwijl in blauwe verten de wulpenroep verglijdt.

P. TESCH.